"Гей, Іване, пора

Нам сідлати коня

І збиратись мерщій у дорогу,,.

Не близенький-бо світ:

Треба їхать за Дніпр,

Помоливши, як водиться, богу.

Не добра добувать,

Не ляхів воювать –

А поїдемо ми по дівчину;

І із Польщі сюди

Ми її без біди

Привеземо до нас, на Вкраїну…

Ще таких я очиць,

Чорних, тьмяних, як ніч,

І не бачив, і бачить не буду;

Що б я був за козак,

Не лихий гайдамак,

Як для себе її не добуду!" –

"Гей, козаче, не їдь!

Не одна – сім там бід

Жде тебе! – він йому відвічає. –

Бач, як кінь твій поник,

Мов в болоті кулик,

І Барбос, наче вовк, завиває;

Та і серце моє

Чує лихо твоє:

Бо воно від чогось все тоскує.

І недурно воно

Ниє тяжко давно:

Ні, воно щось недобре віщує!"

Не потура на се козак

І на коня мерщій сідає.

Сказав: "Прощай!" – й чиркнув він так

Як вітер по полю літає…

Минув Донець, минув Торець

І степ’ю скаче по Самарі…

В пилі увесь, буцімто в хмарі,

Летить по Польщі молодець…

Мов вихор той, летить та й дума:

Чи мила жде його, чи ні;

Чи весело живе, чи рюма,

А може, спить давно в землі;

Вік, може, гірко коротає:

Що день пройшов, що ніч пройде

Вона сього від сліз не знає…

Мене зове, мене все жде!

"Ой, вітру-вітру! Ти бистріш

Лети ж до милої скоріш:

Скажи ти їй, нехай не плаче!

А ти, мій коню, як скоріш

Мене до милої примчиш:

Тобі за те я гарну збрую

В татар добуду золотую!.."